

HARLEQUIN®

044
JAANUAR

Romantika

MYRNA MACKENZIE

Teistmoodi Tuhkatriinu-lugu

Myrna Mackenzie
Riches to Rags Bride
2011

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse **vili või väl-**jamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Katrin Rikberg
Korrektor Inna Viires

© 2011 by Myrna Topol
© 2012 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad **Harlequin Enterprises Limited**ile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

B01235512
ISBN 978-9949-25-166-7

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Kallis lugeja!

Mind on alati paelunud Tuhkatriinu-lood – lood tugevatest naistest, kes lõpuks alati võimaluse leiavad ja endale õnne kätte võitlevad. Aga mis juhtuks vastupidisel juhul, naisega, kel paistab kõik olemas olevat ning kes siis kõik kaotab? See pole küsimus, mida ma kirjanikuna endale kuigi tihti esitaksin.

Aga siis lipsas mu mõtteisse Genevieve Patchett. Rikka pere võsukesena on tal alati olnud hulgaliselt ilusaid ja täiesti ebaotstarbekaid rõivaid ning kapitäis kingi. Terve elu on ta saanud osta peaaegu kõike, mida hing ihkab. Ja kõige krooniks on ta veel väga kuulsate vanemate tütar.

Lühidalt, tal paistis kõik olemas olevat. Kuni enam ei olnud. Sest ühel päeval, kui ta vale inimest usaldas, haihtus see kõik. Lihtsalt. Ei raha, ei kodu, ei kohta, kuhu minna, ega kedagi, kelle poole pöörduda – ei midagi peale ääretu hirmu. Just sel hetkel äratas ta mu tähelepanu ja keeldus mu mõtetest lahkumast. Sest lõppude lõpuks, kuidas saaks mitte muretseda inimese pärast, kes seisab ilma igasuguse ettevalmistuseta silmitsi selle sünge ja ohtliku maailmaga?

Mina ei suutnud, aga loo meeskangelases Lucas McDowellis ma nii kindel ei olnud. Lucas on üksi ja sunnitud ise enda eest võitlema. Alati. Ta vannub, et tal pole südant ning et ta ei tahagi seda. Ja ta on õppinud, et inimesi ei saa usaldada. Mitte kedagi. Iseäranis veel ärahellitatud rikkaid plikakesi.

Oo jaa, Lucase suhtumine oli muret tekitav. Ja paistis, et Genevieve ei kavatsenud asja niisama jätta. Ma tõesti ei teadnud, mis juhtub, kui nad liiga palju aega koos veedavad. Katastroof näis vägagi tõenäoline.

Aga ma pidin teada saama. Loodan, et nende konarlik, äraspidine Tuhkatriinu-lugu meeldib ka sulle.

Parimate soovidega
Myrna Mackenzie

Esimene peatükk

Genevieve Patchett vahtis ainitisel pilgul toekat mahagonipuust kabinetiust, mille taga ootas teda tema elu esimene töövestlus. Hoolimata kahekümne kuuest eluaastast oli tema CV täiesti tühi, selgitamist rohkem kui küllaga ja arvete virn sedavõrd kõrge, et talle tõusis seda vaadates iga kord klomp kuru. Ja Lucas McDowell, mees, kelle kätes olid tema tulevik ja kogu edasine elukäik, oli kuuldavasti kalk ja armutu ärimees, kes palkas ainult parimaid. Kuid parim ei olnud Genevieve kohe kindlasti.

Tema käsi värises, kui ta uksenupu poole küünitas, ning ta haaras sellest kõvasti kinni, pöörates kogu tähelepanu uksest sisse saamisele ja püüdlusele vähemalt pädev välja näha. Ta pidi selle töökoha saama. Tema sõbratar Teresa oli kõvasti vaeva näinud, et Genevieve'ile seda vestlust korraldada.

Genevieve paotas ust vaid imenatukene... ja tardus otsemaid paigale. Teiselt poolt ust oli kuulda summutatud vihast häält. Naisehäält.

See muutus järjest valjemaks.

Ühtäkki paiskus uks lahti ja Genevieve leidis end silmitsi pika kulmu kortsutava tumedapäise kaunitariga.

Gen taganes sammu ja naine tõi kuuldavale kareda, põlgliku naeruhaugatuse. „Oh, ärge siis kohe minema jookske, kullake. Ta on nüüd täielikult teie päralt. Olge

lihtalt ettevaatlik ning ärge laske end haneks vedada. Sel mehel pole hinge. “Pea püsti ajanud, kiikas naine üle öla. „Lucas, su järgmine ohver on kohal.“

Nende sõnadega sammus naine mööda koridori minema ja Genevieve sai kirjutuslaua taga seisvale laiaõlgsele mehele pilgu heita. Pooleks sekundiks kaalus ta, kas põgenemine tuleks kõne alla. Lucas McDowell võis küll kanda ülikonda, mida enamik mehi endale isegi unistustes lubada ei saanud, aga tema näojooned olid rohmakad nagu mõnel rusikakangelasel ja tema terashallid silmad paistsid Genevieve’i ebakindluse kohemaid ära tabavat ning... mees kortsutas kulmu. Genevieve’i vaadates. Mitte eemalduva naise selga, vaid Genevieve’i.

„Tulge sisse. Pange üks kinni. Võtke istet,“ ütles mees, osutades laua vastas olevale sinisele sametisele toolile.

Genevieve tegi, nagu öeldud, kiiresti ja hääletult. Ta oli harjunud, et tema peale vihastati ja teda halli hiirena koheldi. Tema vanemad olid olnud äkilise loomuga. Muidugi, Genevieve’i elus ei olnud veel kunagi nii palju tema käitumisest sõltunud...

Mees piidles teda pikalt. Tema pilk libises üle Genevieve’i näo ja kaela kuni tooli käetugedele klammerdunud käteni. Mõningase pingutusega aeglustas Genevieve oma hingamist ja lödvendas haaret.

„Nagu ma aru saan, olete te Genevieve Patchett,“ ütles mees. „Hästi, hakkame peale.“ Aga sama kristallselge nagu aknad mehe selja taga oli ka tõdemus, et tal polnud tahtmist Genevieve’iga midagi peale hakata. Tema kulm oli endiselt kortsus.

Genevieve oleks tahtnud niuksatada. Tuhandedat korda pärast seda, kui tema maailm, turvatunne ja kõik talle tuttav kuue kuu eest temalt rööviti, tundis ta, nagu ripuks ta vaid sõrmeotste toel kuristiku kohal. Ja libiseks. Hirm tema sees oli justkui elusolend. Genevieve'i maine oli põrmustatud ja peagi on läinud ka tema viimased veeringud, kõik, mis oli talle tema varandusest alles jäänud, kui ta rahandusnõunikust ekssõber enamiku tema arveid tühjaks tegi. Siis tuleb tal hakata tänaval ööbima. Seega ei paistnud jalgalaskmine vestluselt, kuhu tal oli õnnestunud saada, kõne alla tulevat. Lucas McDowell kas päästab ta või pistab lõunaks nahka.

Lõpeta, ütles Genevieve endale. Sel mehel võisid olla silmad nagu terasväravad, ta võis olla tööstushiiglane, tema sporditarvete firma võis kuuluda 500 edukama ettevõtte hulka, aga Genevieve oli pärit perest, keda kogu maailma eliit uhkusega võõrustas. Asjaolu, et praegu pidi Genevieve oma järgmise eine nimel sente lugema, ei muutnud seda karvavõrdki. Ja vanemad olid talle ühtepuhku õpetanud, et suhtumine või vähemalt selle teesklemine võib vägagi kaugele viia.

„Härra McDowell.“ Genevieve ajas end toolil sirgu ja sundis end unustama tolle naisega aset leidnud eba-meeldivat vahejuhtumit, millele ta oli tunnistajaks olnud. Ta andis oma parima, et vaadata noisse heidutavatesse hõbehallidesse silmadesse. „Ma tahaksin...“

„Ei,“ ütles mees, hääl just nagu siidise noana Genevieve'i juttu katkestamas. „Preili Patchett, me mõlemad

teame, et teie tahtmised ei ole see, mis täna teie saatuse otsustab.“

„Minu... saatuse?“ Viis, kuidas mees seda ütles, just nagu olnuks tal Genevieve’i üle mingit võimu juba praegu, kui naine oli omal vabal tahtel siia sisse astunud, ajas Genevieve’il südame pahaks ja pani teda tundma end veel üksildasemana kui seni. Aga ikkagi oli tal vedanud, et mees ta üldse jutule võttis, sest selle vestluse tulemus mõjutab Genevieve’i märksa rohkem kui meest. „Hästi,“ nõustus ta, oodates, et mees jätkaks. Soov mehe jultunult piidleva pilgu all niheleda oli üli-
malt tugev.

„Teeme ühe asja selgeks. Te olete siin vaid sel põhjusel, et üks mu töötajaist laskis äsja Austraaliasse jalga ja teid soovitas mulle Teresa March,“ ütles mees, kuigi Genevieve teadis seda isegi. Oli puhas vedamine, et Teresa oli linna sugulastele külla tulnud ja maininud, et Lucas, mees, kelle alluvuses Teresa oli kunagi töötanud, viibis parajasti Chicagos ja otsis endale abilist – just siis, kui Genevieve hakkas oma viimaseid veeringuid kokku lugema. Teresa ei kõhelnud hetkekski. Ta oli peale käinud, et püüab aidata Genil tööd leida.

Mida ma peaksin ütleva, mõtles Genevieve. Kas ma üldse peaksin midagi ütleva? Kas peaksin rääkima, kui tänulik ma Teresale olen? Kas ma jätaaksin niimoodi väga meeleheitel mulje? Tal polnud aimugi. Kahekümne kuuele eluaastale vaatamata oli see tema jaoks täiesti avastamata maa. Kõrgklassi seltskonnaga ühinemisel selliseid muresid polnud.

Toimi sisetunde järgi, mõtles ta, aga nõnda talitades oli ta Barryt usaldanud, võimaldanud tollel oma raha pihta panna ja teda reeta, talle haiget teha. Aga ikkagi, selle vestluse korraldamisega võis Teresa lausa tema elu päästa. Ta oli kiituse ära teeninud.

„Teresa on pühak,“ ütles Genevieve ja punastas, kui Lucas kulmu kergitas. Teresa oli tuntud lõbutseja ja peopanija, ehkki ta oli väga intelligentne peopanija, kes kunagi lõbu ja tööd segi ei ajanud.

„Noh, mitte just päris pühak, aga ta on tõesti väga tore inimene, kui teda tundma õppida,“ parandas Genevieve. „Ma... Muidugi te tunnete teda ja...“

Lucase ilme ei öelnud talle midagi. Mees ainult ootas, sellal kui Genevieve järjest rohkem omadega rappa läks.

Genevieve oleks tahtnud suu käega katta. Miks ta niiviisi jahvatas? Lucas McDowell ei pidanud teda ilmselgelt unistuste kandidaadiks. Nüüd hakkab ta veel arvama, et Genevieve'il on ajude asemel õhk, ning saadab ta ilma tööd pakkumata minema.

„Ma olen talle uskumatult tänulik, et ta mulle selle vestluse kokku leppis,“ lõpetas ta mõnevõrra magedalt ja mõtles kohe, kas see märkus jättis temast liiga haletsusväärselt innuka mulje.

Heitnud naisele põgusa, aga väga põhjaliku pilgu, sellise, mis tekitas Genevieve'is tunde, nagu suudaks mees tema mõtteid lugeda ja näeks kuni tema kahvatuuroosa triibuga aluspesuni välja, kritseldas Lucas McDowell midagi hooletult oma märkmikku. Genevieve'i

süda hakkas taguma veel raevukamalt kui enne. Ta nägi vaimusilmas end oma viimaseid sääste kulutamata, teadmata, kuhupoole pöörata või kuhu minna.

„Vabandust. Ma... Härra McDowell, kas me võikime uuesti alustada?“ küsis ta.

Mees pani märkmiku käest, astus laua tagant välja, toetus sellele ja pani käed vaheliti. Nüüd oli ta nii lähedal ja nii pikk, et Genevieve oli sunnitud üles neisse läbinägelikesse silmadesse vaatama.

„Uuesti alustada?“

„Jah. Niimoodi. Ma olen Genevieve Patchett. Nagu ma aru saan, on teil üks vaba ametikoht. Ma tahaksin väga olla inimene, kes seda tööd tegema hakkab. Mul on soovitusel.“ Ta tõmbas välja nimekirja, mille Teresa oli aidanud tal valmis kirjutada, ning sirutas selle välja. Tõsiasi, et soovitusel pärinesid inimestelt, kes võib-olla ei olnud veel kuulnud kõiki neid inetuid kõlakaid, mida Barry tema kohta levitas, tekitas temas süüdlasliku tunde. Ta tahtis paluda, et Lucas ei usuks kuulujutte, mida on tema kohta kuulnud, aga Teresa oli hoiatanud, et ta seda ei teeks. Sellegipoolest oli raske suud kinni hoida. Ebaausus, isegi varjamise kujul, ei tahtnud tal kuigi hästi välja tulla.

Lucas võttis paberi, tema suur käsi Genevieve'i omast vaid mõne sentimeetri kaugusel.